

JAN WERICH

FIMFÁRUM

SCÉNÁŘ : VLADIMÍR MORÁVEK A KOLEKTIV DPB
REŽIE : VLADIMÍR MORÁVEK J. H.
SCÉNA : SYLVA HANÁKOVÁ J.H.
KOSTÝMY : EVA ZABLOUDILOVÁ J. H.
SCÉNICKÁ HUDBA: NORBERT LICHÝ
TEXTY PÍSNÍ : OTAKAR PRAJZNER
INSPICE : VĚRA KRYŠKOVÁ
NÁPOVĚDA : JIŘINA ČÍŽKOVÁ

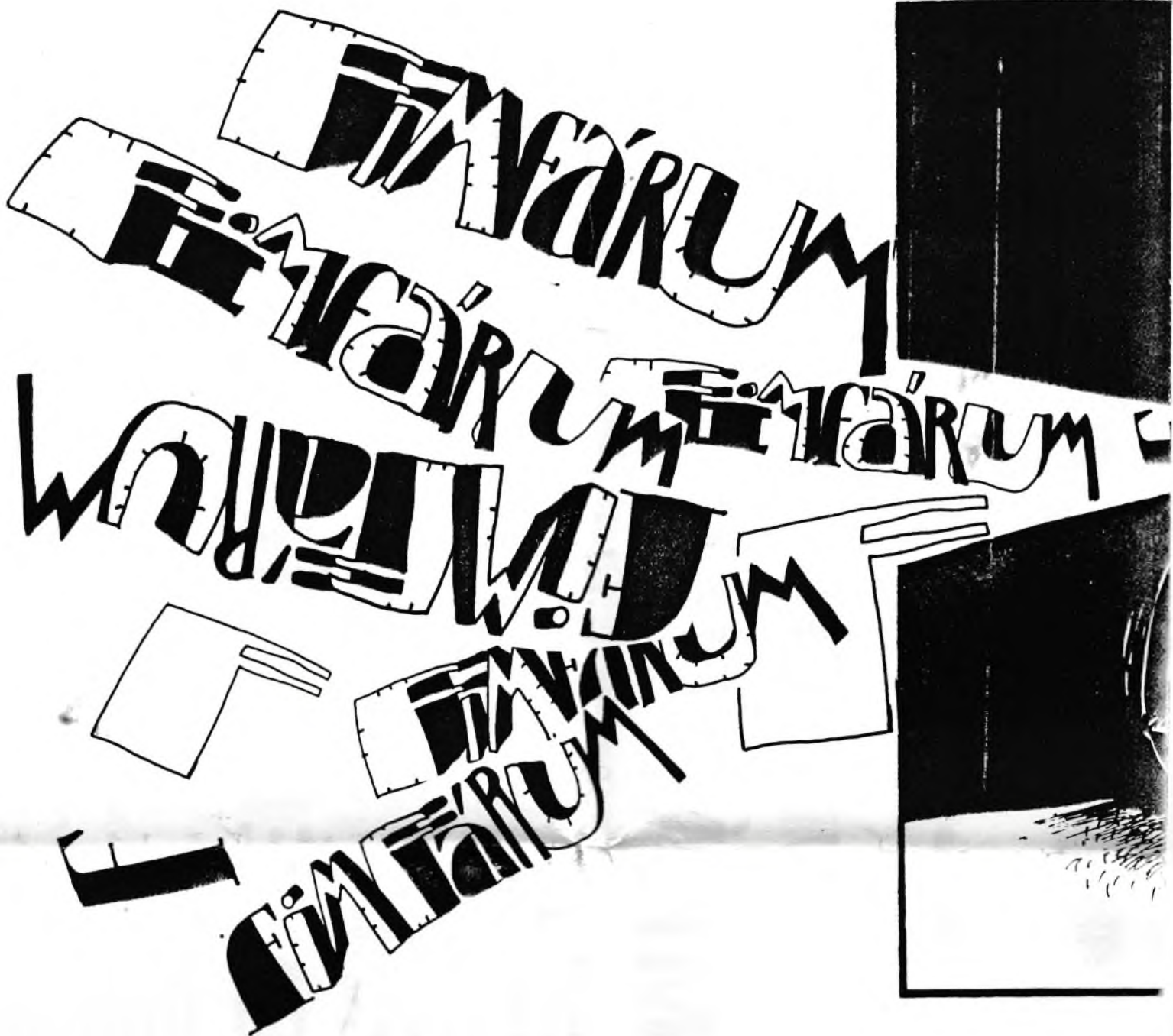
KOVÁŘ - ODBOJÁŘ
KOVÁŘKA - STARÁ INTRIKÁŘKA, VELMI MLADÁ
JEHO DEMENTNÍ JASNOST
LOKAJ - NOHSLED
ĎÁBEL - FILANTROP
VODNÍK ČOCHTAN
PÁN, KTERÝ TO VŠECHNO VYPRÁVÍ
PANÍ, KTERÁ STRAŠNĚ JEČÍ

ONDŘEJ MALÝ
DANA ZAORALOVÁ
JAN MAZÁK
DANIEL ZAORAL
PAVEL HANDL
RENÉ ŠMOTEK
NORBERT LICHÝ
MARKÉTA PYŠOVÁ

ČESKÁ PREMIÉRA: 16. 4. 1993

VEDOUcí KOSTÝMNÍ VÝROBY: MARIE DOPITOVÁ
JEVIŠTNÍ MISTR: JAN BARTÁK
MISTR OSVĚTLENÍ: JIŘÍ KOS
VLÁSENKY: JARMILA OBORÁKOVÁ
REKVIZITY: SYLVIE KAMÍNKOVÁ, JANA KOZELSKÁ
MISTR ZVUKU: PAVEL GIERTL

PROGRAM VYDALO DIVADLO PETRA BEZRUČE
ŘEDITEL DIVADLA: OTAKAR PRAJZNER
VÝTVARNÉ ŘEŠENÍ PROGRAMU: SYLVA HANÁKOVÁ
VEŠKERÁ PRÁVA K PROVOZOVÁNÍ TOHOTO DÍLA
ZASTUPUJE DILIA PRAHA - NEPRODEJNÉ

A NA PŘIDANOU JE ÚSPORNÁ POHÁDKA

Žil kdys kdes chlap.

Dá se říct též muž či kmán, jak kdo chce. Já ho zvu chlap.

Nu, a on krad, ten chlap. Krad, co moh a kde moh. Zvlášť když měl hlad.

Byl den jak květ, pták pěl, klas zrál a nad vším jas.

Jen hvozď se tměl, tam, kde spal chlap.

Spal den a noc, neb pil jak Dán. Když jím třás chlad, vstal a chtěl jít dál, leč měl hlad. Jed by. A pil! Spíš pil, jen mít zač! Měl ret jak trouď.

Vždyť se dá jít na lup, i když je den. Tak šel.

Jde, až zřít plot, a na něm čte: Je tu zlý pes!

"Zlý pes; - a to se mám bát? To snad ne!" a just tam šel krást.

Leč pes tam byl. A zlý! A jak! Jak das!

Jen se chlap vkrad, už tu byl pes a vyl. Pán sic spal, leč pes vyl a řval čím dál tím víc, až pán vstal a vzal si zbraň.

"Vem si ho! Drž ho! Jen mu dej!!"

Křik, sběh a ryk, chlap chce pryč, je tu však pes i pán, je to už kmet, a řve: "Já ti dám u nás krást!" A kmet se rve jak kdys, když byl mlád.

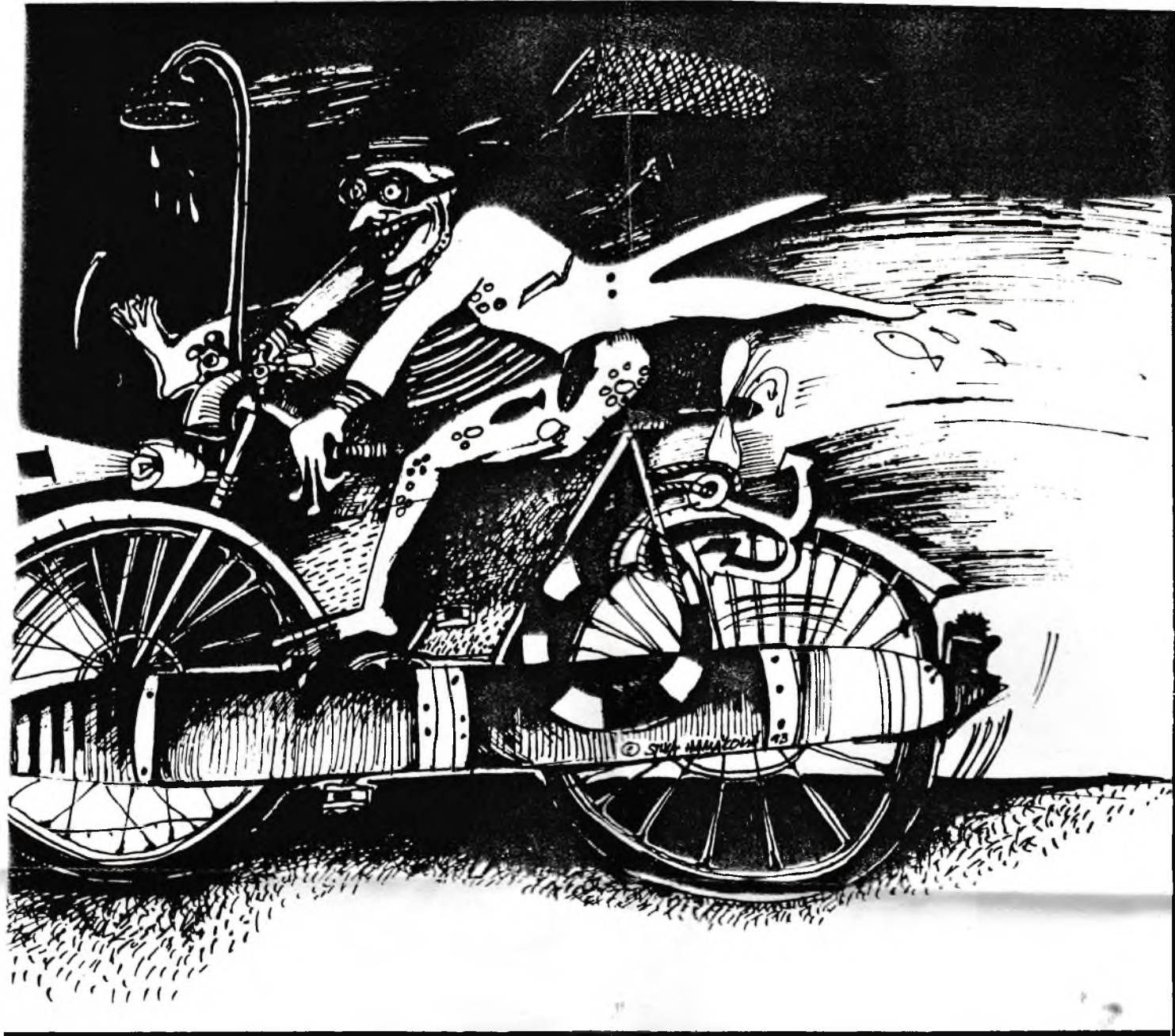
Leč chlap je mlád dnes a dnes má víc sill Kmet už je mdlý, chlap na něj klek a chce ho bít, když tu zlý pes se zved a chňapl Chlap má prst pryč. Než pes spolk prst, než kmet se vzmož, chlap skrz sklep jde ven. Tam, co je vchod, je schod a u něj hůl, spíš kyj. Kmet se chtěl prát, leč kyj je kyj. a chlap bil ze všech sil, až kmet pad.

Pes rval dál. Rval dlaň i pěst a teď chce rvát chřtán. Chlap, pot a krev, má spěch. Děd sice pad, leč teď zas na dvůr vběh vnuk, spíš hoch než muž a chce znát: "Kdo tu chtěl krást a kde je náš děd?"

To už chlap byl přes dvůr, tam, co je stáj.

A přes plot jde kůň, a na něm chlap. Vnuk sáh níž, než je bok, tam, kde měl colt, a jak stisk, colt štěk BENG! BENG!

Chlap jek a kůň se vzpjal; leč jde zas dál.

Š JEDNU OD PANA WERICHA: CHLAP, DĚD, VNUK, PES A HROB OMOCÍ JEDNOSLABIČNÝCH SLOV ANEB CHVÁLA ČEŠTINY

Děd vstal, je živ a zdráv, jen chlap je pryč a s ním i kůň. Vtom vnuk křik: "Hleď!", a jak to řek, tam, co je brod, kůň stál a třás se, pak se hnál dál, zas stál, pak pad. Chlap je pod ním. Teď však se zved a dal se vběh, tam, co je hvozď. Chce se v něm skrýt.

"Jen ho nech," řek děd. "Kdo zná líp kraj? Kdo z nás tu rost? Teď bych chtěl lok, jak pes chce kost." Vnuk mu dal gin.

"Vem psa a kyj a pojď," řek děd a mlask. "Dej si též ht."

Vnuk písk na psa a šli.

Chlap si sed pod strom. Kůň mu zdech, pes si vzal prst a ten colt, co po něm šleh jak blesk, mu z plic vzal dech i krev. Chtěl by jít dál. Leč čím dál tím míň má sil, je bléd, je sláb, je sám, má strach.

Klek, chtěl vstát, leč spad zpět na strom a po pni se svez na zem. Lez jak plaz, rval mech i vřes, jak táh trup o píd dál. Už ví, že je zle. Zrak se mu tmí i sluch mu ztich. Chce však pryč, tam, kde je svět a kde je jas, ne tma. Přec, kde je tma, je smrt!

...Ne, teď ne! Chce se mi spát, jen noc a den a noc. Pak jsem zas fit! Jen mít čas, chléb a sůl a džbán! Moh bych být živ... živ líp...

Pes štěk.

A po něm hned hlas: "Řek čul krev! Běž za ním!"

"Kam šve?" křik hoch.

"Tam za ten dub!"

A tam ten chlap byl. Pes nad ním stál, pak hoch, pak kmet.

"To je on," řek kmet a vzdech: "Tys mu dal..."

"Proč u nás krad?"

"Co když měl hlad, co když chtěl jíst?"

"Ten znal jen pít, ten vrah."

"On ví už svý, tak nač ten hněv? Pojď."

"Co s ním?"

"Už nic."

KoNec

NEÚPLNÝ VÝSTŘÍŽEK